

ÎNCHEIERE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,

judecător

judecători

Valentina Clevadi

Galina Stratulat, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Țoncu Anatolie și Iutiș Victor prin intermediul reprezentantului, avocatul Gavriș Mariana,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Țoncu Anatolie și Iutiș Victor împotriva Întreprinderii de Stat „Calea Ferată din Moldova” privind obligarea executării obligațiilor privind condițiile de retribuire a muncii salariaților, încasarea salariului restant, dobânzii de întârziere și prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Țoncu Anatolie și Iutiș Victor, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 17 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 20 mai 2016, Țoncu Anatolie și Iutiș Victor s-au adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „Calea Ferată din Moldova” privind obligarea executării obligațiilor privind condițiile de retribuire a muncii salariaților, încasarea salariului restant, dobânzii de întârziere și prejudiciului moral.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanții au indicat că, la 25.03.2015 între ÎS „Calea Ferată” în calitate de angajator și Țoncu Anatolie în calitate de salariat a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 07/15, prin care ultimul a fost angajat în calitate de inspector superior, secția securitate internă, serviciul securitate internă, pentru o perioadă determinată.

Condițiile de retribuire a muncii salariatului au fost stabilite de comun acord în punctul 10 al contractului, conform căruia salariul de funcție constituie 3 685 lei, cu stabilirea adaosului lunar de 70% din salariu de funcție, pentru intensitatea muncii și lucru specific, salariu suplimentar - conform actelor normative.

La 13.03.2008 între ÎS „Calea Ferată”, în calitate de angajator și Iutiș Victor, în calitate de salariat, a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 11/08, prin care salariatul a fost angajat în calitate de inspector pe securitatea economică, secția operativă.

La 01.08.2014 a fost încheiat acordul suplimentar fiind modificat punctul 10 al contractului individual de muncă, conform căruia salariu de funcție constituie 3795 lei, cu menținerea adaosului lunar de 70% din salariu de funcție, pentru intensitatea muncii și lucru specific, salariu suplimentar - conform actelor normative.

În urma negocierii părților, în temeiul punctului 10 al contractelor individuale de muncă, au fost stabilite condițiile de retribuire a muncii în următoarea formulă: condițiile de retribuire a muncii salariațului „salariu de funcție (stabilit pentru fiecare în parte, Țoncu Anatolie - 3685 lei, Iutiș Victor 3795 lei), cu stabilirea adaosului lunar de 70% din salariu de funcție, pentru intensitatea muncii și lucrul specific”, salariu suplimentar - conform actelor normative.

Menționează reclamanții că, contrar prevederilor legale și contractuale, plata salariului pentru septembrie - februarie 2016 nu a inclus adaosul în mărime de 70 % din salariul de funcție, prevăzut de contractele individuale de muncă.

Consideră că, prin acțiunile îndeplinite, angajatorul încalcă flagrant drepturile constituționale ale salariaților de a munci și de a fi recompensați pentru munca prestată.

Au mai indicat că, deși prin contractele individuale de muncă s-a stabilit cuantumul salariului cu respectarea art. 130 din Codul muncii, la achitarea salariului pentru lunile septembrie 2015 - februarie 2016, executat de facto în luna mai 2016, pe lângă faptul că este achitat cu întârziere, nu a fost inclus adaosul prevăzut în contract în mărime de 70 % din salariul de funcție, pentru fiecare salariat în parte.

Susțin reclamanții că, prin acest fapt se constată modificarea unilaterală de către pârât a pct. 10 al contractelor individuale de muncă. Încălcarea legislației muncii din partea pârâtului a fost constatată și de către Inspekția de Stat a Muncii, care prin răspunsul nr. 149/16 din 15.03.2016, a constatat încălcarea art. 68 Codul muncii, invocând faptul că, în urma prescripției, administrația ÎS „Calea Ferată” a remediat situația și a dispus achitarea integrală a salariului conform contractelor.

Faptul achitării întârziate a salariului stabilit, precum și achitarea parțial ilegală a acestuia, au creat reclamanților premise pentru a contracta credite de la băncile comerciale, dâșii fiind unicii întreținători ai familiei, având la întreținere copii minori.

Solicită reclamanții în urma concretizării cerințelor, obligarea executării integrale a obligațiilor contractuale privind condițiile de retribuire a muncii salariaților conform pct. 9, 10 ale contractelor individuale de muncă, achitarea salariului restant, adaosul lunar pentru lunile septembrie 2015 - februarie 2016, în sumă de 15477 lei în beneficiul lui Țoncu Anatolie și în sumă de 15939 lei în

beneficiul lui Iutiș Victor, penalității de întârziere în mărime de 1 094,47 lei pentru Iutiș Victor și 1 062,75 lei pentru Țoncu Anatolie, dobânzii de întârziere în mărime de 1 408,61 lei pentru Țoncu Anatolie și 1 450,66 lei pentru Iutiș Victor, prejudiciului moral în mărime de 10000 lei pentru fiecare, precum și cheltuielile de judecată în mărime de 2500 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 17 noiembrie 2016 cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de cord cu hotărârea primei instanțe, Țoncu Anatolie și Iutiș Victor au contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2017 s-a respins apelul declarat de Țoncu Anatolie și Iutiș Victor, fiind menținută hotărârea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 17 noiembrie 2016.

La 10 mai 2017, Țoncu Anatolie și Iutiș Victor prin intermediul reprezentantului, avocatul Gavriș Mariana, au declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu hotărârile contestate, considerându-le neîntemeiate și ilegale, prin faptul că nu au fost elucidate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, fiind încălcate normele de drept material și procedural.

Consideră recurenții că, prin acțiunile angajatorului și prin urmare, prin hotărârile adoptate, a fost admisă încălcarea flagrantă a drepturilor constituționale a salariaților de a munci și a fi recompensați pentru munca prestată.

Referitor la termenul declarării recursului, Colegiul reține că, materialele dosarului nu atestă cu certitudine data primirii de către recurenți a deciziei integrale, iar în asemenea circumstanțe recursul se consideră depus cu respectarea termenului prevăzut de art. 434 CPC.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de Țoncu Anatolie și Iutiș Victor prin intermediul reprezentantului, avocatul Gavriș Mariana, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie

aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Țoncu Anatolie și Iutiș Victor, este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, completul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În cazul de față, argumentele invocate de către recurenți în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Completul reiterează și faptul că, recursul trebuie să fie unul "efectiv", atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (*a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII*). În același timp, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posed

puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer vs Germania, 22 martie 2016*), însă în recursul declarat asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Țoncu Anatolie și Iuțiș Victor, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Țoncu Anatolie și Iuțiș Victor prin intermediul reprezentantului, avocatul Gavriș Mariana, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari